

Arrest

nr. 109 215 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. GYSEMBERG *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 23 mei 2013 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Kushma (Parbat district, Nepal). U sympathiseert met de Nepali Congress Party (NC) en bent in uw VDC (Village Development Committee) de lokale Tarun Dal (jongeren vleugel van NC) voorzitter. Als gevolg van uw politieke voorkeur kende u problemen in Nepal. Op 22/1/2067 (5.5.2010) zat u met een vriend

op restaurant toen u in gesprek ging met K.(...) B.(...) N.(...), een districtsleider van de Maoïsten, en zijn aanhanger. Jullie hadden wat gedronken en spraken over de verschillende partijprogramma's. Jullie kregen uiteindelijk een discussie. Hierna keerde u met uw vriend huiswaarts. Die nacht kwam K.(...) B.(...) samen met een twaalfstal aanhangers naar uw huis en riep uw naam. Toen u de deur opende, werd u geslagen, waardoor u het bewustzijn verloor. Ook uw familie werd geslagen. Pas toen de burens wakker werden, gingen uw belagers weg waarna u naar het ziekenhuis werd gebracht, waar u tot de volgende dag bleef. Die dag ging u naar de politie die zei de zaak te zullen onderzoeken. Er is uiteindelijk niets gebeurd. Op 15/7/2068 (1.11.2011) was u in het VDC kantoor om nieuwe leden te werven voor de Tarun Dal, de jongeren vleugel van de Nepali Congresspartij waarvan u voorzitter was. Enkele leden van de YCL (Young Communist League, de jongeren vleugel van de Maoïsten) verlieten hun partij en sloten zich toen bij uw partij aan. Een vijftal YCL-leden begonnen u daarom te bedreigen en te slaan. De Maoïsten dreigden ermee u te vermoorden indien u niet stopte met het ronselen van leden van de YCL voor de Nepali Congresspartij. De aanval duurde ongeveer een half uur, waarna de YCL-leden opnieuw vertrokken en u zelf ook naar huis ging. U verbleef die nacht in het Badagaun district ziekenhuis waar u behandeld werd voor de opgelopen verwondingen van de aanval. De volgende dag verwittigde u telefonisch uw partij waarop enkele partijleden naar uw huis kwamen. Uw partijgenoten stelden dat dit een normale aanval was omdat u tot een andere partij behoort en beloofden stappen te zullen ondernemen. Uw familie lichtte die dag de politie in over uw problemen. De politie zei uw problemen te onderzoeken, maar uiteindelijk is er niets gebeurd. Nadat uw familie u aanraadde te vluchten omdat uw leven in gevaar was, trok u op 17/7/2068 (3.11.2011) van Kushma naar Kathmandu vanwaar u op 23/7/2068 (9.11.2011) naar Delhi ging waar u ongeveer een maand verbleef. Op 18/8/2068 (4.12.2011) vloog u in het bezit van een (ver)vals(t) paspoort naar Moskou vanwaar u op 20/8/2068 (6.12.2011) in een vrachtwagen naar België reisde. Op 28/8/2068 (14.12.2011) diende u een asielaanvraag in. U legt geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in het algemeen in ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met een vals paspoort van India naar Moskou gereisd te zijn. U kon echter weinig informatie geven omtrent de identiteit in het paspoort waarmee u reisde. Zo kende u de volledige naam niet die u volgens dit paspoort droeg, noch waar en wanneer u bent geboren, noch wat uw adres volgens het paspoort was. (CGVS, p. 5). U heeft dergelijke gegevens ook nooit geweten (CGVS, p.6). U wist dat u reisde met een visum voor Rusland, maar u kon niet zeggen welk soort visum het betrof (CGVS, p.6). Gelet op het grote risico dat u zou gelopen hebben om door het luchthavenpersoneel bij internationale vluchten aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Uw bewering dat u het paspoort nooit in handen heeft gehad en dat u slechts één controle passeerde in de luchthaven van Delhi, strookt bovendien niet met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in de luchthaven van Delhi meerdere identiteitscontroles gebeuren en dat deze strikt individueel verlopen (CGVS, p. 6). Tot slot dient vastgesteld te worden dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw beweerdde reisweg (boarding pass, bagagetickets).

Uw geloofwaardigheid komt verder in het gedrang aangezien u geen enkel begin van bewijs neerlegt die uw identiteit en/of uw asielrelaas kan ondersteunen. U verklaarde nochtans in België dergelijke documenten te bezitten. Zo heeft u uw geboorteakte, een bewijs van familiesamenstelling en een brief en een kaart van de Tarun Dal. U kreeg tien dagen om deze documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS, p 7). Tot op heden heeft u dit evenwel niet gedaan. Dit geldt tevens voor de twee ziekenhuisattesten en het bewijs van aangifte bij de politie waarvan u tevens zou proberen deze voor te leggen (CGVS, p. 11, p. 14 en p. 15). De asielinstanties mogen van een asielzoeker waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit en asielrelaas, te meer wanneer blijkt dat deze documenten zich bij de asielzoeker in België bevinden. Dat u naliet deze documenten over te maken, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om de problemen met Maoïsten te ontlopen. Vooreerst deden uw problemen zich enkel voor in het Parbat district waar u woonde (CGVS, p.17). Bovendien kende u enkel problemen met een aanvoerder van de Maoïsten in uw district en enkele lokale Maoïsten/YCL'ers die onder zijn gezag vielen (CGVS, p.13 en p. 15). Op de vraag of u concrete redenen heeft waarom u zich niet elders in

Nepal zou kunnen vestigen, bv. in Kathmandu of Pokhara, om de problemen met deze lokale Maoïsten te ontlopen, antwoordde u dat de veiligheid in Nepal niet gegarandeerd is en er elk moment iets kan gebeuren (CGVS, p. 17). U beweert dat u zich onveilig voelde, maar geeft in dit verband echter zelf aan dat u geen concrete aanleiding heeft dat men u in Kathmandu of Pokhara zou zoeken of vinden. (CGVS, p. 17). Deze hypothetische, algemene en vage verklaringen volstaan geenszins om a priori een intern vluchtalternatief voor u uit te sluiten. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de politieke bewegingsruimte volledig genormaliseerd is voor alle partijen van het politieke spectrum. Geen enkele partij wil nog terug naar de dagen van het gewapende conflict. Ook de Maoïsten zijn beter af met de democratie dan met oorlog en geloven in de staat. Zelfs de radicale vleugel van de partij wil geen terugkeer naar het geweld. Diezelfde informatie stelt dat wie momenteel alsnog het slachtoffer zou zijn van enkele YCL'ers of Maoïsten, zich gemakkelijk elders in Nepal kan vestigen om verdere problemen te vermijden. Enkel in uitzonderlijke gevallen, zoals personen met een bijzonder hoog politiek profiel en een lange complexe specifieke voorgeschiedenis, zou dit onmogelijk zijn. U, een louter lokale VDC-voorzitter van Tarun Dal, behoort duidelijk niet tot deze risico-groep. In het licht van voorgaande informatie is het dan ook weinig aannemelijk dat u als gevolg van uw affiliatie met NC doorheen heel Nepal nog problemen zou kennen met de Maoïsten.

Tot slot dient voor de volledigheid nog toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet in zijn betoog het volgende uiteen:

“Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- Redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen.

Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zij dit niet gedaan hebben.

- Motiveringsplicht :

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden), 1. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 2 9.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag. Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging- en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande de reisweg van verzoeker

Het CGVS stelt dat zijn reisweg de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in ernstige mate ondermijnt.

Verzoeker diende zijn land van herkomst te verlaten, uit angst voor zijn leven! Dat hij geen andere uitweg zag, dan zich te richten tot een smokkelaar, die hem kon helpen het land te verlaten.

Immers om in België te geraken legde hij een hele reisweg af.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de stukken die het CGVS bij het dossier voegt, en waarop zij haar beslissing baseert, onaanvaardbaar zijn voor verzoeker.

Verzoeker verklaarde immers expliciet van Delhi naar Moskou gereisd te zijn. Het is bijgevolg onbegrijpelijk voor verzoeker waarom het CGVS in de bijlage documenten voegt m.b.t. de controles in de luchthaven van Parijs.

Verzoeker wenst op te merken dat de informatie waarover het CGVS beschikt en waar een kopie van bij het administratief dossier werd gevoegd, de volgende identiteitscontroles vermeldt:

Controle-procedure voor Indira Gandhi International airport:

1) Voor het betreden van de luchthaven: ticket en paspoort worden door een bewakingsagent individueel gecheckt. Zonder ticket raak je het luchthavengebouw niet binnen.

2) Scanning bagage: gebeurt voor het inchecken

3 Check-in luchtvaartmaatschappij: de reiziger dient zich te melden aan de balie voor incheck. In de wachtende rij worden reeds controles van documenten uitgevoerd door de 'airline officers': zij doen strikte controles van paspoort en ticket, en zijn opgeleid om vervalsingen op te sporen.

4) Lokale emigratiedienst: er dient een 'disembarkment card' te worden ingevuld waarin gegevens over reisbestemming en paspoort dienen te worden ingevuld. De identiteitscontrole gebeurt ook hier individueel, een uitreisstempel wordt aangebracht in het paspoort

5) Vertrekhal: hier gebeurt nogmaals een check bij het inschepen

Dat verzoeker niet begrijpt waarom het CGVS dit als een waterdichte controle beschouwt.

Dat het wel degelijk mogelijk is voor verzoeker om met een vervalst paspoort aan boord te gaan van een vliegtuig in Delhi.

Verzoeker wenst dan ook het volgende te verduidelijken inzake de verschillende controlepunten:

1) Het paspoort en het ticket worden gecheckt. Dit mag geen probleem vormen, aangezien verzoeker beide heeft bemachtigd met behulp van de smokkelaar

2) Het scannen van de bagage is geen identiteitscontrole

3) Verzoeker dient zich te melden voor check-in. Alhoewel er in de wachtende rij controles worden uitgevoerd, kan er niet gegarandeerd worden dat verzoeker gecontroleerd werd.

4) + 5) Verzoeker wenst op te merken dat hij in het interview bij het Commissariaat- Generaal vermeldde dat zijn foto in het paspoort bevestigd was.

Het is bijgevolg niet onbegrijpelijk om te stellen dat hij door deze identiteitscontroles kon m.b.v. het vervalste paspoort.

Uit het voorgaande blijkt dat de reisweg van verzoeker helemaal niet ongeloofwaardig is.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat het CGVS zelf in haar beslissing vermeldt dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig gecontroleerd te worden.

Het is niet omdat de mogelijkheid bestaat om gecontroleerd te worden, dat dit ook gebeurd is!

Hieruit blijkt duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoeker onzorgvuldig onderzocht heeft. Bijgevolg kan verzoeker niet akkoord gaan met de bestreden beslissing!
De beslissing van het CGVS moet weldoordacht en gebaseerd op feiten genomen worden!
Bovendien wenst verzoeker op te merken dat zijn reisweg geen afbreuk doet aan het asielrelaas van verzoeker!
Het is dan ook niet redelijk van CGVS om de aanvraag van verzoeker te weigeren omdat er niet geloofd wordt welke reisweg hij heeft afgelegd om in België te geraken.
Dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht. Immers hij is gevlucht uit angst voor zijn leven !!!
Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.
De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.
(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).
De reisweg van verzoeker mag de beslissing van het CGVS niet beïnvloeden. Ze heeft immers niets te maken met het asielrelaas van verzoeker en zijn gegronde vrees voor vervolging in Nepal.
Dat het dan ook kennelijk onzorgvuldig is van het CGVS om een deel van haar beslissing zo te motiveren.
Dat dit wijst op het feit dat het CGVS het dossier van verzoeker slechts oppervlakkig bekeken heeft, en dat hoewel zij rekening diende te houden met de motieven van verzoeker om zijn land van herkomst te ontvluchten, dit niet gebeurd is.
Verzoeker is Nepal moeten ontvluchten, uit schrik voor zijn leven! Dat hij geen andere keus zag, dan het land te verlaten, met behulp van een smokkelaar!
Dat verzoeker dan ook niet begrijpt hoe dit nu tegen hem gebruikt kan worden.
b) aangaande het "gebrek" aan documenten
In de bestreden beslissing vermeldt men: "De asielinstanties mogen van een asielzoeker waar mogelijk documenten verwachten.."
Dat het CGVS zelf vermeldt dat dit een verwachting is die moet voldaan worden, indien mogelijk.
Verzoeker was niet in de mogelijkheid om documenten neer te leggen.
Dat hij halsoverkop zijn land van herkomst is moeten ontvluchten en niet de kans heeft gekregen enige papieren mee te nemen.
Dat hij nu zijn best doet om de nodige documenten te bekomen en deze zo spoedig mogelijk zal overmaken.
Dat verzoeker inderdaad volgens de redelijke verwachtingen gehandeld heeft, hij heeft zo snel mogelijk een asielaanvraag ingediend, van zodra dit mogelijk was! Verzoeker begrijpt niet hoe hij nu gestraft kan worden, ondanks het feit dat hij correct, en volgens de regelgeving gehandeld heeft.
Hij heeft gehandeld conform de hem opgelegde verplichtingen, en alles op de correcte manier willen doen.
c) Aangaande een eventuele vestiging elders in Nepal
Het CGVS acht het mogelijk dat verzoeker zich ergens anders in Nepal zou gaan vestigen.
Dat verzoeker wenst op te merken dat dit onmogelijk voor hem is.
Verzoeker werd bedreigd en lastiggevallen door de Maobadi! Hij kan zich dan ook onmogelijk ergens anders vestigen.
Hieruit mag duidelijk blijken dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn, indien hij terug dient te keren, bovendien heeft hij niets of niemand meer in zijn land van herkomst waar hij een veilig onderkomen kan vinden.
Dat het onredelijk is van het CGVS om te stellen dat verzoeker zich "maar" elders in Nepal dient te vestigen!
Bovendien vermeldt de beslissing van het CGVS het volgende: "..algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen in Nepal geregeld voorkomen, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie". Dat dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van het CGVS! Het CGVS erkent het gevaar in hoofde van verzoeker maar minimaliseert de gegronde vrees voor vervolging!
Verzoeker is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven! Hoe zullen ze hem ontvangen, als ze te weten komen dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in het buitenland?
Dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren! Hij kan zich niet ergens anders in Nepal gaan vestigen! In eerste instantie omdat zijn leven er in gevaar zou zijn, maar eveneens omdat verzoeker zijn leven er niet kan opbouwen zonder zich onveilig te voelen!
d) Aangaande de politieke situatie in Nepal
Gelieve in bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit

bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De Nepalese overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten, de onlusten tussen de kasten nog steeds niet onderdrukt zijn, burgers te vrijwaren tegen wandaden van de maoïsten en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

De Maoïsten zijn nu volop aan de macht in het gebied waar hij vandaan komt. De Maoïsten in de dorpen hebben het in feite nu nog meer voor het zeggen en de burgers worden nog steeds onder druk gezet, geld afgeperst en bedreigd.

Het is duidelijk dat voor de Nepalese asielzoekers hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan financiële hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

In de steden is de situatie weliswaar voorlopig verbeterd doch niet in afgelegen dorpen. Het gedrag van de maoïsten tegenover de burgers is hierdoor niet veranderd. Zij hebben nu nog meer macht en kunnen dit nu openlijk tonen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Nepal gevlucht omwille van de problemen die hij had met de Maoïsten.

Dat het geweld niet gericht is tegen toeristen maar uiteraard wel tegen de bevolking die niet volgzzaam is en de maoïsten niet ondersteunt.

Bovendien schendt het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de, zogezegd, gewijzigde veiligheidssituatie.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het CGVS vermeldt in zijn beslissing zelf dat "... er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal...". Dat het CGVS dus bevestigt dat er nog een dreiging bestaat in hoofde van de Nepalezen, maar faalt erin dit toe te passen op verzoeker.

Dat verzoeker niet slechts een doelwit vormt omwille van het feit dat hij sympathisant is van de NC maar eveneens omdat hij enkele leden van de YCL heeft overgehaald zich te voegen bij de NC.

Verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS langs de ene kant kan erkennen dat er inderdaad nog sprake is van een zeer onveilige politieke situatie, maar het langs de andere kant mogelijk acht voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat deze twee stellingen lijnrecht tegenover elkaar staan!

Dat hij dan ook een doelwit vormt en zijn leven in gevaar is, indien hij dient terug te keren!

3.2. M.b.t het asielrelaas van verzoeker

Verzoeker is van mening dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is. Een groot deel van de beslissing behandelt het reisverhaal en de algemene veiligheidstoestand.

Dat de beslissing van het CGVS hier dan ook zwaar in gebreke blijft, door geen rekening te houden met de grond van de aanvraag, nl : "Kan verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst?"

Het CGVS diende de gegronde vrees van verzoeker te beoordelen in haar beslissing, het feit dat zij dit niet gedaan hebben is een schending van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker vormt een doelwit voor de Maoïsten, zijn leven is in gevaar in Nepal !

Dat verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn beslissing, en verzoeker bijgevolg niet begrijpt hoe het CGVS tot deze beslissing is gekomen. Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan. Een groot deel van de motivering handelt over de reisweg van verzoeker en de zogezegd gewijzigde veiligheidssituatie. De verwerende partij moet motiveren waarom hij niet voldoet aan de vluchtelingenstatus.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht,

3.3. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit

gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Nepal is nog steeds zeer gevaarlijk en de Nepalese autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende :

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het CGVS faalt in zijn beslissing om de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken.

Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is, in tegendeel tot wat het CGVS stelt.

Dat het duidelijk mag zijn dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is !

Buitenlandse Zaken bevestigt eveneens deze stelling door in zijn reisadvies het volgende te stellen:

"Nepal bevindt zich in een politieke overgangperiode die gepaard gaat met een zekere instabiliteit. Dergelijke protesten kunnen soms een gewelddadig karakter krijgen."

Het CGVS gaat ervan uit dat er geen persoonlijke vervolging bestaat in hoofde van verzoeker. Toch maant Buitenlandse Zaken aan om "eens ter plaatse de evolutie en de veiligheidssituatie op de voet te volgen".

Het mag duidelijk blijken dat het CGVS de veiligheidssituatie in Nepal anders inschat dan de media. Dat verzoeker bij dit verzoekschrift verschillende recente stukken voegt die bewijzen dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is. En dat hij bijgevolg niet begrijpt hoe het CGVS tot een andere conclusie komt.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat de situatie hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is, verkiezingen zijn geweest, nog steeds dezelfde is in de praktijk.

Bovendien vormt verzoeker een doelwit omwille van het feit dat hij gezocht wordt door de maoïsten. Zijn leven is in gevaar indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. Het CGVS dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en dus ook met de veiligheidssituatie in het land van herkomst ! Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Nepal gevlucht omwille van de problemen die hij had. Dat het geweld niet gericht is tegen toeristen maar uiteraard wel tegen de bevolking die niet volgzaam is en de maoïsten niet ondersteunt. Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat verzoeker niet kan terugkeren!

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging. Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Dat verzoeker niet kan terugkeren naar Nepal omdat hij vreest voor zijn leven.

Hoe zal hij bovendien onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat hij asiel gevraagd heeft in Europa??

Indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal dan vreest hij dat hij dadelijk zal gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden.

Dat het duidelijk mag zijn dat het leven van verzoeker in gevaar is en dat zijn veiligheid in het land van herkomst niet gegarandeerd kan worden!

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker,

en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft !

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie.

Het annual report 2012 van Amnesty International vermeldt het volgende "Torture and other ill-treatment in police custody remains wide-spread."

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie .

Dat het algemeen gekend is dat Nepal een van de meest corrupte landen is.

Dat er in bijlage artikels worden gevoegd waaruit blijkt dat er in het land van herkomst van verzoeker niets kan gedaan worden zonder omkoping.

De Nepalese overheid slaagt er niet in een betrouwenswaardige indruk na te laten.

Verzoeker richtte zich tot tweemaal toe naar de politie voor bescherming, doch deze deden niets! Dat het duidelijk mag zijn dat hij internationale bescherming nodig heeft.

Amnesty International merkt terecht op dat de Nepalese overheid het nog steeds nalaat om duizenden "verdwijningen" te onderzoeken, die plaatsvonden tussen 1996-2006. Alhoewel de overheid dit wel beloofde, tegen september vorig jaar!!

Dat verzoeker zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt! Dat het duidelijk is dat verzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen.

Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet te onderzoeken, of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst !Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

Heel de bestreden beslissing laat na te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoeker grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat hij wel degelijk afkomstig is uit Nepal en problemen kent en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend. Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er :

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden !

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissing waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal. Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd. Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoeker weigeren.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stuk toe over Nepal uit het Annual Report 2012 van Amnesty International, alsook een rapport van Amnesty International getiteld “*Nepal: The Search for Justice*”, het stuk over Nepal uit het World Report 2013 van Human Rights Watch en een artikel getiteld “*Nepal: A Year of Backsliding on Rights Commitments*” tevens afkomstig van Human Rights Watch.

Verder voegt verzoeker een aantal artikelen over de corruptie in Nepal afkomstig van Nepalvista, <http://www.icac.org.hk> en <http://www.thehimalayatimes.com> toe, alsook het reisadvies voor Nepal afkomstig van de FOD Buitenlandse Zaken.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd de schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, formuleert de commissaris-generaal een aantal opmerkingen aangaande de reisweg van verzoeker en de reisdocumenten die hij daarbij zou hebben gebruikt. Volgens de commissaris-generaal zijn de verklaringen van verzoeker maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, wat zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Hierbij merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van zijn beweerde reisweg. Zijn geloofwaardigheid komt luidens de bestreden beslissing verder in het gedrang doordat verzoeker evenmin een begin van bewijs neerlegt dat zijn identiteit en/of asielrelaas kan staven, terwijl hij nochtans verklaarde in België dergelijke documenten te bezitten. Verder wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om zijn problemen te ontlopen. Hierbij wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker zelf heeft aangegeven geen concrete aanleiding te hebben dat men hem in Kathmandu of in

Pokhara zou zoeken of vinden. De bestreden beslissing verwijst daarbij ook naar informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de politieke bewegingsruimte volledig genormaliseerd is voor alle politieke partijen en dat geen enkele partij terug wilt naar de dagen van de gewapende conflicten, ook de Maoïsten niet. Uit diezelfde informatie leidt de commissaris-generaal af dat wie momenteel nog het slachtoffer zou zijn van enkele YCL'ers of Maoïsten, zich makkelijk ergens anders in Nepal kan vestigen om verdere problemen te vermijden. Enkel in uitzonderlijke gevallen, zoals voor personen met een bijzonder hoog politiek profiel en een lange complexe voorgeschiedenis, zou dit onmogelijk zijn. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat er sinds april 2006 een vredesakkoord van kracht is in Nepal. De situatie is daarna gunstig geëvolueerd. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn, bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 december 2011 met een Aeroflot-vlucht van Delhi naar Moskou zou zijn gereisd (stuk 12, Verklaring DVZ, 5 januari 2012, punt 35 Reisroute). Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken met een vals Indiaas paspoort te hebben gereisd op naam van K.S. en met daarin zijn eigen foto (stuk 12, Verklaring DVZ, 5 januari 2012, punt 34 Reisroute). Tijdens zijn gehoor bij op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker daarentegen dat zijn voornaam volgens het valse paspoort S. was en dat hij de achternaam niet weet en ook nooit geweten heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2013, p. 5 – 6). Verdere gegevens van op het door hem gebruikte paspoort kende verzoeker niet, waarbij hij tevens stelde geen kans te hebben gekregen om het paspoort te zien (*Ibid.*, p. 5) en het paspoort nooit in handen te hebben gehad (*Ibid.*, p. 6). Verzoeker verklaarde verder dat hij gewoon samen moest wandelen met de smokkelaar in de luchthaven, dat deze alles regelde en dat hij slechts één keer gecontroleerd is geweest door de immigratiedienst in Delhi (*Ibid.*, p. 6). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Indira Gandhi Airport van New Delhi zeer goed beveiligd is en dat de controles er zeer strikt zijn (stuk 15, Landeninformatie, Antwoorddocument ref. NEP 2011-002w). De verklaringen van verzoeker over de wijze waarop hij zijn internationale vlucht maakte, druisen manifest in tegen deze objectieve informatie. Verzoekers kritiek dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert onaanvaardbaar zou zijn omdat deze de controles in de luchthaven van Parijs zou betreffen, terwijl hij via Moskou is gereisd, mist elke grondslag. In het administratief dossier kan immers geen enkel document worden gevonden over de controles in Parijs. Verder reproduceert verzoeker de incheckprocedure op de luchthaven van Delhi en tracht hij uit te leggen dat het wel degelijk mogelijk is om met een vervalst paspoort te reizen zonder op de hoogte te zijn van de gegevens van dit paspoort. De Raad wijst er in dit verband op dat het niet aan de asielinstanties toekomt om te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*cf.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027), maar dat het integendeel aan verzoeker is om objectieve gegevens aan te brengen die een ander licht werpen op de informatie uit het administratief dossier. Indien verzoeker werkelijk probleemloos een Schengenbuitengrens zou zijn gepasseerd, komt het aan hem toe te verhelderen hoe hij – eventueel op slinkse wijze – deze controles zou hebben omzeild. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit een reispas te hebben gehad (stuk 12, Verklaring DVZ, 5 januari 2012, punt 21), terwijl hij tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal wel degelijk aangaf een internationaal paspoort te hebben gehad en dit acht, negen jaar geleden zonder problemen zelf te hebben afgehaald (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2013, p. 7 – 8). Deze vaststellingen over verzoekers reisdocumenten tasten zijn algehele geloofwaardigheid verder aan.

2.7. Volgens verzoeker wijst het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ingaat op de reisweg van verzoeker erop dat deze laatste zijn dossier slechts oppervlakkig heeft onderzocht. In de resterende overwegingen van de bestreden beslissing verder echter uitvoerig ingegaan op het concrete asielrelaas van verzoeker waardoor zijn stelling dat zijn aanvraag louter zou worden geweigerd omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn reisweg, geenszins correct is. De Raad wenst hierbij te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.8. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Door in zijn verzoekschrift naar aanleiding van de weigering van de

vluchtelingenstatus de algemene (politieke) situatie in Nepal te bespreken en de link te leggen met artikel 3 van het EVRM, slaagt verzoeker er niet in zijn vrees op vervolging aannemelijk te maken. De verwijzing naar de rapporten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-6), volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierbij in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De informatie van Amnesty International en Human Rights Watch behandelt de mensenrechtensituatie in Nepal en de artikelen van Nepalvista, <http://www.icac.org.hk> en <http://www.thehimalayatimes.com> gaan in op de corruptie die er heerst. Het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, toont hij met deze informatie helemaal niet aan daadwerkelijk persoonlijke problemen te kennen in zijn land van herkomst die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

2.9. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt van zijn voorgehouden asielrelaas en dit terwijl van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Ondanks het feit dat verzoeker hier meermaals op werd gewezen en hijzelf verklaarde dat hij ging proberen om documenten over te leggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2013, p. 7, 11 en 14), schiet hij op dit punt schromelijk tekort. Dat verzoeker, zoals hij stelt in zijn verzoekschrift, niet de kans heeft gekregen enige documenten mee te nemen omdat hij halsoverkop zijn land moest verlaten, blijkt als dusdanig niet uit het gehoorverslag aangezien verzoeker stelde dat er zich een paar documenten in België bevinden (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker toont ook niet aan dat hij effectief pogingen zou hebben ondernomen om bewijsstukken te bemachtigen. Het feit dat verzoeker zo snel mogelijk een asielaanvraag heeft ingediend en alles op een correcte manier wilde doen, doet geen afbreuk aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker beweert dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden wanneer hij naar Nepal zou terugkeren omdat de Maoïsten aan de macht zijn in het gebied waar hij vandaan komt en dat hij het risico loopt om zich te moeten verantwoorden. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins de verplichting oplegt om terug te keren naar het gebied waar hij vandaan komt. Tevens dient te worden gewezen op de overwegingen van de commissaris-generaal in verband met het intern vluchtalternatief, die door verzoeker, zoals hierna zal blijken, niet werden weerlegd. Bijkomend merkt de Raad op dat de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het feit dat de algemene politieke situatie in Nepal instabiel is en dat er nog gewapende groeperingen actief zijn niet betekent dat er actueel sprake zou zijn van bedreiging van gewone burgers door YCL-leden. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij beweert dat deze stellingen lijnrecht tegenover elkaar staan. De informatie uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (Verzoekschrift, bijlage 5) waaruit blijkt dat er soms gewelddadige protesten plaatsvinden, ondersteunt de stelling van de commissaris-generaal dat er instabiliteit is in Nepal, maar volstaat niet om te besluiten dat een terugkeer naar Nepal automatisch aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.12. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gewezen op de verbetering van de toestand in Nepal sinds het vredesbestand van april 2006. De commissaris-generaal vervolgt: *“Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”* De informatie die verzoeker aanreikt over de mensenrechtenschendingen en de corruptie laat niet toe te besluiten dat er in Nepal op heden een situatie van willekeurig geweld bestaat waardoor burgers, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen op ernstige schade.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er bestaat geen wanverhouding tussen de motieven en de beslissing waardoor het redelijkheidsbeginsel werd gerespecteerd. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, zodat er geen sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN